

slag ere Folketingets, og de ere derfor af den Art, at det høje Landsting kun daarligt kan modsætte sig dem, men saaledes er det jo ikke. De $\frac{2}{5}$ af Folketinget have enten stemt direkte imod Forslagene eller i hvert Fald ikke villet stemme for dem, og den Majoritet, som der har været for disse Forslag i Folketinget, er saaledes sammensat, som ogsaa den sidste ærede Taler bemærkede, at en Del deraf kun har stemt for Forslagene ud fra den Betragtning, at de sikkert vilde undergaa Ændringer i dette høje Ting. Men alligevel, det er jo dog Folketingets Forslag, saaledes som de i Øjeblikket foreligge for det høje Landsting. Og jeg kan ikke komme ud over den Betragtning, at Folketinget har Overvægten paa det finansielle Omraade, Folketinget er den afgørende Faktor paa dette Omraade, og det høje Landsting er nødt til at tage et ganske afgørende Hensyn til, hvad Folketinget i en saadan Sag har vedtaget. Jeg tænker ikke heller, at den højtærede Finansminister vil være uenig med mig i, at Folketingets Overvægt paa det finansielle Omraade er fastslaaet gennem Systemskiftet, gennem Parlamentarismens endelige Indførelse her i Landet. Det kan der for øvrigt heller ikke være Tvivl om. Et æret Medlem af Folketinget har gjort gældende, at Parlamentarismens Indførelse betød kun, at Ministeriet skulde dannes ud af Folketingets Flertal, men hvis det kun var dette, saa betød Parlamentarismens Indførelse endda kun lidet. Den betyder jo netop dette, at Folketinget har den finansielle Overvægt, og det viser sig allerbedst ved den Magt, det Herredømme, som Folketinget har over Finansloven. Det viser sig af den Kendsgerning, at i Dag, hvor vi skrive den 14. Marts, behandles Finansloven endnu i Folketinget. Vi kunne først vente at faa den op om nogle Dage, og vi ville altsaa kun have 10 Dage tilbage af dette Finansaar til at behandle Finansloven. Den 1. April begynder det nye Finansaar, og efter Landstingets Praksis gør man Finansloven færdig til den Tid, det vil sige, at Landstinget, som sagt, i 10 Dage behandler den vigtigste, for Staten og Befolkningen afgørende Lov og ændrer den ikke. Dette er den Praksis, dette Ting i de senere Aar har fulgt. Og hvis man vil have et andet Eksempel paa, hvad Folketinget betyder overfor Landstinget rent parlamentarisk, kunde man ogsaa tage det fra den Side, at hvis det skulde gaa saaledes — hvad jeg ganske vist ikke tror —,

at der skulde blive Uenighed mellem den højtærede Finansminister og dette høje Tings Flertal, hvis det ikke skulde lykkes den højtærede Finansminister at gennemføre disse Love, saa vilde jo dog ikke Ministeriet vige for en Afstemning her i Landstinget. Kun Folketinget kan ved en Afstemning ved sit Flertal bringe Ministeriet til at vige, medens Landstinget jo ingenlunde vil have en saadan Magt.

Jeg kan saaledes ikke nægte, at Folketingets Vedtagelse af de 4 Skattelove over et Tryk paa Landstinget, som man daarligt skal kunne komme ud over. Det forekom mig ogsaa, at de 2 ærede Ordførere for de konservative Grupper i høj Grad talte under dette Tryk, den første, Ordføreren for det gamle Højre (Bramsen), gjorde det mindst, Ordføreren for den frikonservative Gruppe (Hey), som er mere vant til den glidende Forhandling, var meget stærkere under dette Tryk. Men jeg kan heller ikke se andet, end at Folketingets Vedtagelse ogsaa over en Indflydelse, et Tryk paa den højtærede Finansminister. Jeg ved nok, at han har ikke brugt et saadant Ord, som at han kom med et Ultimatum til Landstinget, det vilde heller ingen Finansminister mene, at han kunde gøre. Den højtærede Finansminister har, tror jeg, brugt det Ord, at det var et Grundlag for en Forhandling, som her blev forelagt Landstinget, og at der naturligvis ogsaa kan forhandles om alle Enkeltheder. Men ikke desto mindre har allerede den højtærede Finansminister sagt, at Folketinget og Regeringen havde ikke faaet deres Ønsker opfyldt ved disse Forslag, at det var ikke i og for sig Folketingets Forslag, han kom med, men der var allerede vist Imødekommen overfor dette Ting. Dernæst forstod jeg den højtærede Finansminister saaledes, at paa et Hovedpunkt kan han overhovedet ikke give efter, og dette Hovedpunkt, det er Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter. Jeg synes ogsaa, at dette fremgik af de Betragtninger, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet gjorde gældende.

Forholdet er kortelig sagt dette, at der forlanges $6\frac{1}{2}$ Million i indirekte Skatter og $4\frac{1}{2}$ Million i direkte Skatter. Dette Forhold mellem $4\frac{1}{2}$ og $6\frac{1}{2}$, mellem 9 og 13 er af den Art, at den højtærede Finansminister ikke efter sin egen Mening kan komme udenom det efter Folketingets Afgørelse, saaledes forstod jeg hans Ord. Det kan ikke tænkes saaledes, at den højtærede Finansminister skulde kunne